

וּקְבִיל צְלוֹתְהוֹן וְיִסֵּי יְתְהוֹן: ס כג בַּיּוֹם הַהוּא תִּהְיֶה מְסֻלָּה מִמִּצְרַיִם אֲשׁוּרָה וּבֹא־אֲשׁוּר בְּמִצְרַיִם וּמִצְרַיִם בְּאֲשׁוּר וְעִבְדוּ מִצְרַיִם אֶת־אֲשׁוּר: בעדנא ההוא. תהי אורח כבישא ממצרים לאתור. ויגיוחון אתוראי במצראי ומצראי באתוראי. ויפלחון מצראי ית אתוראי: ס כד בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל שְׁלִישִׁיה לְמִצְרַיִם וּלְאֲשׁוּר בְּרַכָּה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ: בעדנא ההוא. יהי ישראל תליתאי. למצראי ולא אתוראי. ברכא בגוה דארעא: כה אֲשׁר בָּרַכּוּ יְהוָה עֲבָאוֹת לֵאמֹר בְּרוּךְ עַמֵּי מִצְרַיִם וּמַעֲשֵׂה יְדֵי אֲשׁוּר וְנַחֲלַתִּי יִשְׂרָאֵל: דברכיה. יי עבאות למימר. בריך עמי דאפיקית ממצרים. דעל דחבו קדמי אגליתי יתהון לאתור. וכדו דתבו מתקון עמי ואחסנתני ישראל:

כ וְהָיָה לְאוֹת וּלְעֵד לִיהוָה עֲבָאוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם כִּי־יִצְעֲקוּ אֶל־יְהוָה מִפְּנֵי לַחֲצִים וַיִּשְׁלַח לָהֶם מוֹשִׁיעַ וְרַב וְהִצִּילָם: ויהי לאת ולסהיד. קדם יי עבאות בארעא דמצרים. ארי יצלון קדם יי מן קדם דחקיהון. וישלח להון. פריק ודין וישיוכנו: כא וְנוֹדַע יְהוָה לְמִצְרַיִם וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם אֶת־יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וְעִבְדוּ זָבַח וּמִנְחָה וּנְדָרוֹ־גִדְר לַיהוָה וְשִׁלְמוֹ: ותתגלי גבורתא דיי לאיטבא למצראי. וידעון מצראי. למדחל מן קדם יי בעדנא ההוא. ויפלחון בנכסת קדשין ובקרפנין. וינדרון נדרין קדם יי וישלמו: כב וְנִגְף יְהוָה אֶת־מִצְרַיִם נִגְף וּרְפּוּא וְשָׁבוּ עַד־יְהוָה וְנִעְתַּר לָהֶם וּרְפָאָם: ומחי יי. ית מצראי מחא ויסינון. ויתובון לפלחנא דיי.

על דא יתפרד וישתבת שמא רבא קדישא. די לעילא חיא וקיימא. מברך הוא לעלם ולעלמי עלמיא:

הפטרת ויהי בשלח

בשופטים סימן ד-ה'

תרגום

כג וַיִּבְנֶע אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יַבִּין מִלֶּד־כְּנָעַן לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: כד וַתִּלְדֵּךְ יָד בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַלּוֹךְ וְקָשָׁה עַל יַבִּין מִלֶּד־כְּנָעַן עַד אֲשֶׁר הִכְרִיתוּ אֶת יַבִּין מִלֶּד־כְּנָעַן:

ה « וַתֵּשֶׁר דְּבוֹרָה וּבָרַק בֶּן־אֲבִינֵעַם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר: ב בפּרע פּרעות ב ישראל בהתנדב עם ברכו יהוה: ג שמעו מלכים האינו רזנים אגכי ליהוה אנכי אשירה אומר ליהוה אלהי ישראל: ד יהוה בצאתך משעיר בצעדתך משדה אדום ארץ רעשה גם־שמים נטפו גם־עבים נטפו מים: ה הרים נזלו מפני יהוה זח סיני מפני יהוה אלהי ישראל: ו בימי שמגר בן־ענת בימי יעל חדלו ארחות והלכי נתיבות ילכו ארחות עקלקלות: ז חדלו פרזון בישראל חדלו עד שקמת דבורה שקמתי אם בישראל: ח יבחר אלהים חדשים אז לחם שערים מגן אם־יראה ורמח בארבעים אלף בישראל: ט לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם ברכו יהוה: י רכבי אתנות צהרות ישבי על־מדין והלכי על־דרך שיחו:

כג ותבר יי ביומא ההוא. ית יבין מלכא דכנען. קדם בני ישראל: כד ואזלת. יד בני ישראל אזלא ותקפא. על יבין מלכא דכנען. עד דשיצאו. ית יבין מלכא דכנען: ה « ושפחת דבורה. וברק בר אבינעם. בעדנא ההוא למימר: כד מרדו בית ישראל באוריתא אתו עליהון עממיא וטרדונון מקרויהון. וכד תבו למעבד אוריתא אתגברו אנון על בעלי דבביהון. תריכוננון מעל תחום ארעא דישרא. בכין על פרענות תבר סיסרא ומשריתיה ועל נסא ופרקנא דאתעביד לישרא. דתבו חכימיא למתב בבתי בנישתא בריש גלי ולא לפא ית עמא פתגמי אוריתא. בכין בריכו ואודו קדם יי: ג שמעו מלכיא. אציתו שלטוניא. ושמעו מלכיא דאתו עם סיסרא לקרבא. אציתו שלטוניא. דהו עם יבין מלכא דכנען. לא בחילתכו ולא בגבורתכו אתגברתו וסליקתו על בית ישראל. אמרא דבורה בנבואה קדם יי אנא משבחא. מודיא ומברכא קדם יי אלהא דישרא: ד אוריתך דיהבת להון לישרא כד עברין עלה שלטין בהון עממיא. וכד תיבין לה מתגברין אנון על בעלי דבביהון. יי ביום אתגליתך למתנה משעיר בהופעות

יקרך על תחומי אדום. ארעא זעת. אף שמיא מכו. אף ענניא נגדו מטרא: ה טוריא זעו מן קדם יי. וטורא דתבור וטורא דחרמון וטורא דכרמלא מתרגשין דין עם דין ואמרין דין לדין. דין אמר עלי תשרי שכניתיה ולי חיוא. ודין אמר עלי תשרי שכניתיה ולי חיוא. אשרי שכניתיה על טורא דסיני דהוא חלש וזעיר מכל טוריא. דין סיני אתרגיף. סליק תנניה בתננא דאתנא. מן קדם דאתגלי עלוהי. יי אלהא דישרא: ו כד חבו ביומי שמגר בר ענת ביומי יעל. פסקו עדי אורחון. ודהו מהלכין בשביליא. תבו למהוי אזלין באורחון מגנבין: ז חרובא קרוי פעחיא. דהואה יתבן בארעא דישרא. צדיאה ואטלטלו דיריהון. עד דאשתלחית אנא דבורה. אשתלחית לאתנבאה בגו בית ישראל: ח כד אתרעיא בית ישראל למפלח לטעותא חדתן דמקריב אתעבידא דלא אתעסקו בהון אבהתהון. אתו עליהון עממיא וטרדונון מקרויהון. וכדו דתבו לאוריתא לא יכילו להון. וסליק עליהון סיסרא שנאה ומעיקא בארבעין אלפין רישי משרין. בחמשין אלפין אחדי סיפין. בשתיין אלפין אחדי רמחין. בשבעין אלפין אחדי תריסין. בתמנן אלפין מחציי גדין. בר מתשע מאה רתפין דפרזלא דהואה עמיה ורתפוהי. כל אלין אלפין וכל אלין משריתא לא יכילו למקם קדם ברק. וקדם עשרא אלפין גברא דעמיה: * דכד אתא עליהון שנאה (ומעיקא) ועמיה אחדי תריסין ורמחין. בארבעין אלפין רישי משרין. לא יכילו לאגחא קרבא בישראל: ט אמרה דבורה בנבואה אנא שליחא לשבחא לספרי ישראל. דכד הות עקתא הדיא לא פסקו מלמדרש באוריתא. וכדו יאי להון דיתבין בבתי בנישתא בריש גלי ומלפין ית עמא פתגמי אוריתא. ומברכין ומודין קדם יי: י דהו מבטלין עסקיהון רכיבין על אתנן (אתנן) דחשיקו במיני ציורין. ומהלכין בכל תחום ארעא דישרא. ומתבחרין למתב על דינא. יהון אזלין באורחתהון ומשתען על גבורתן דאתעבידא להון:

* כאן סיום הפסוק לפי התוספתא

תרגום

יא מאתר דהוו אנסין להון ונסבין מא דבידהון. בית מתובת מוכסין ומכונת לסטין. על גבין בית שקיא דמיא. ולאחר דהואה נפון פנתא דישרא לממלי מיא. דלא הואה יכלן לאשמעא קל טרפת פרסת רגליהון מן קדם כמנת שגאה ומעיקא. תמן יודון על זכותא דינ. על זכותיה דיתיב קרוי פצחיא בארעא דישרא. בכין נחתו מפרכי תקפא למתב בקרוי פצחיא עמיה דינ. יב שבחי שבחי דבורה. שבחי ואודא מלילי תשבחא. קום ברק. ושבי שבין בר אבינועם: יג בכין נחית (ני נחית) חד ממשריתא דישרא. ותבר (ני ותבר) תקוף גברי עממיא. הא לא מגבורא הות דא. אלהין יי. תבר (ני תבר) קדם עמיה תקוף גברי שגאיהון: יד מדבית אפרים. קם יהושע בר נון קדמותא אגית קרבא בדבית עמלק. בתרוהי קם מלכא שאול מדבית בנימין קטיל ית דבית עמלק ואגית קרבא בשאר עממיא. מדבית מכיר. נחתו מרשמינ בקרבא. ומשבט זבולון. כתבין בקלמוס דספר: טו וברכי יששכר משתמעין למלי דבורה. ושאר שבטא דיששכר משמשין קדם ברק. משתלחין בקרוי מישרא לכל אתר דעריך לתמן בתשלחתיה. בזרעית ראובן. סגיאין נכלי לבא: טז למא תבתון ממשרית קרבא. למתב בין תחומיא למשמע בשורא ודא מן דא. לברק אתון אמרין דילך אנחנא. לסיסרא אתון אמרין דילך אנחנא. למדע אידא היא משריתא נצחא בקרבא למהוי עמה. הפדין פשר לכוז למעבד דבית ראובן. הלא ידעתון. דקדמוהי גלין מחשבת לבא: יז דבית גלעד. בעברא דירדנא שרו. ודבית דן. גזו עברו ית ירדנא. שויאו נכסיהון בספיניא. דבית אשר. על ספר יממיא שרו. קרוי עממיא דפגרו תבו בננון ויתיבו בהון: יח דבית זבולון. לקביל עממיא דגדיפו מסרו נפשון לקטלא אנון ודבית נפתלי. ישפחונונון כל יתבי ארעא: יט אתו מלכיא אגיתו קרבא. בכין אגיתו מלכי כנען. בתענד הוו שרן ומטן על מי מגדו. ממוז דכסף לא קבילו: כ מן שמיא אתגח עמהון קרבא. מאתר דנפקין פוכביא מפכשי דבריהון. תמן אתגח קרבא עם סיסרא: כא נחלא דקישון

יא מקול מחצצים בין משאפים צדקת פרוזנו בישראל אז ירדו לשערים
 יב עורי עורי דבורה עורי עורי ושבה שבין בן-אבינועם: יג אז ירד שריד לאדירים
 יד מני אפרים שרשם בעמלק אחריד בנימין בעממיה מני מכיר
 יו וששכר בן ברק בעמק שלח בשבט ספר: טו ושרי ביששכר
 יז חקמיה ומזבולן משכים ויששכר בן ברק בעמק שלח ברגליו
 יח חקמיה ראובן גדלים חקמיה לב: טז למה ישבת בין המושפתיים בפלגות ראובן גדלים
 יט חקמיה לב: יז גלעד בעבר הירדן שכן ושבי שבין בר אבינועם: יג בכין נחית אשר ישב לחוף ימים ועל מפרציו
 יח זבלון עם חרף נפשו למות ונפתלי על מרומי שדה: יט באו מלכים נלחמו אז נלחמו מלכי כנען
 כ בתענד על-מי מגדו בצע כסף לא לקחו: כ מן-שמים נלחמו הכוכבים ממסלותם נלחמו עם-סיסרא:
 כא נחל קישון גרפם נחל קדומים נחל קישון תדרכי נפשי עז: כב אז הלמו עקבי-סוס מדהרות דהרות
 כג אורו מרוז אמר מלאך יהוה ארו ארו ושביה אפיריו: כג אורו מרוז אמר באו לעזרת יהוה לעזרת יהוה בגבורים:
 כד תברך מנשים ועל אשת חבר הקיני מנשים באהל תברך: כה מים שאל חלב נתנה בספל אדירים
 כו ידה ליתד תשלחנה וימינה להלמות הקריבה חמאה: כו ידה ליתד והלמה סיסרא מחקה ראשו
 עמלים וחלפה רקתו: כז בין רגליה כרע ופחצה נפל שכב בין רגליה
 כח כרע נפל באשר כרע שם נפל שדוד: כח בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא בעד האשנב
 כט מדוע בשש רכבו לבוא מדוע אחרו פעמי מרפבותיו: כט חכמות שרותיה
 אמריה לה: ל הלא ימצאו יחלקו שלל רחם
 רחמתיים לראש גבר שלל צבעים לסיסרא שלל צבעים
 רקמה צבע רקמתיים לצוארי שלל:

תברנון. נחלא דאתעבידו ביה נסין וגבורין לישרא מלקדמין הוא נחלא קישון. תמן דושישת נפשי קטילי גבריהון בתקוף: כג בכין אשתלפא טפרי סוסותהון. פנוכא דהוה מפנין קדם רתבי גברוהי: כג לוטו מרוז. אמר (ברק) נביא דינ. לוטו ותפרו ית יתבהא. ארי לא אתו לסעודן עמיה דינ. לסעודן עמיה דינ. כד אגית קרבא בגיבריא: כד תתברך מברכת נשיא טבתא. ועל. אתת חבר שלמאה. כחדא מנשיא דמשמשין בבתי מדרשין תתברך: כה מיא שאיל יתה (סיסרא רשיעא) חלבא אשקיאת יתיה. למדע אם אית רעיונהי עלוהי. בפילי גיבריא קריבת לקדמוהי שמן דגבנין: כו וטכא ועל. אתת חבר שלמאה. דקנימת מא דכתיב בספר אורייתא דמשה לא יהי תקון זין דגבר על אתא. ולא יתמן גבר בתקוני אתא. אלהין ידה. לסכתא אושיתת. וימינה לארזפתא (דנפחין) למתבר רשיעין ואנוסין. מחתיה לסיסרא תברת רישיה. פעת מוחיה אעברת (ספתא) בצדעיה: כז בין רגלהא. כרע נפל שכיב. בין רגלהא כרע נפל. באתר דכרע. תמן נפל בויזא סיסרא: כח מן חרפא אסתביאת ומדיקא. אמיה דסיסרא מביני אעיתא. אמרא מדין אוחרא רתפוהי דברי למית. מדין אתעכבו רהטיא. דהוו מיתן לי אגרת נצחנין: כט חכמת פרסתותיה ענין לה. אף היא כחכמתה. מתביא למימר לה: ל הלא מדמשפחין מפלגין פנתא. והבין גבר וביתיה לכל חד וחד. בזא סגין קדם סיסרא. בזת ציורי צבענין על צוריה. נכסי עתיריא ומני חמונדא קדם גברוהי דבזו:

ואהביו בצאת השמש

שנה:

לא בן ואבדו כל-אויביך יהוה

ותשקט הארץ ארבעים

בגברתו

תרגום

לא פסיקרא. בין ייבדון כל שנאי עמך יי. ורחמוהי יהון עתידין לאזהרא בזהור יקריה על חד תלת מאה ארבעין ותלתא

במפק שמשא בגבורתיה. ושדוכת ארעא דישרא ארבעין שני:

על דא יתפרך וישתבח שמה רבא קדישא. די לעילא חיא וקנימא. מברך הוא לעלם ולעלמי עלמיא:

הפטרת וישמע יתרו

בישעה סימן ו

לעם הזה שמעו שמוע ואל-תבינו וראו ראו ואל-
 תדעו: ואמר. איזיל ותימר לעמא הדין. דשמעין משמע ולא
 מסתכלין. וחזון מחזא ולא ידעין: השמן לב-העם הזה
 ואזניו הכבד ועיניו השע פן-יראה בעיניו ובאזניו
 ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו: טפיש לביה דעמא הדין.
 ואדנוהי יקר ועינוהי טמטים. דלמא יחזון בעיניהון ובאדניהון
 ישמעון. ובלבהון יסתכלון. ויתובון וישתביק להון: ואמר
 עד-מתי אדני ויאמר עד אשר אם-שאו ערים מאין
 יושב ובתים מאין אדם והאדמה תשאה שממה:
 ואמרית. עד אמת: ואמר. עד דיצדן קרויא מבלי יתיב.
 ובתיא מבלי אנשא. וארעא תחרוב ותצדי: יב ורחק יהוה
 את-האדם ורבה העזובה בקרב הארץ: וירחיק יי ית בני
 אנשא. ותסגי צדיותא בגוה דארעא: יג ועוד בה עשיריה
 ושבח והיתה לבער פאלה וכאלון אשר בשלכת
 מצבת פס זרע קדש מצבתה: וישתארון בה חד מן עשרא.
 ויתובון ויהון לצרבא. כבטמא וכבלוטא. דבמתר טרפיהון דמן
 ליבישין ועד פען אנון רטיבין לקימא מנהון זרעא. פן גלותא
 דישרא יתפנשון ויתובון לארעהון. ארי זרעא דקדשא
 נצבתהון: פ ט ב-יילד ילד-לנו בן נתן-לנו
 ותהי המשרה על-שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל
 גבור אבי-עד שר-שלום: אמר נביא לבית דוד. ארי רבן
 אתיליד לנא. בר אתיהיב לנא. וקביל אורייתא עלוהי למטרה.
 ואתקרי שמיה. מן קדם מפליא עיצה אהא גברא קים עלמיא.
 משיחא דשלמא יסגי עלנא ביזמוהי: ו לסרבה המשרה
 ולשלום איין-קץ על-פסא דוד ועל-ממלכתו להכין
 אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד-עולם
 קנאת יהוה צבאות תעשה-זאת: סגי רבו לעבדי אורייתא
 ולנטרי שלמא לית סוף. על פרסי דוד ועל מלכותיה. לאתקנא
 יתה ולמבנה. בדינא ובזכותא. מפען ועד עלמא. במימרא די
 צבאות תתעביד דא:

א בשנת-מות המלך עזיהו ואראה את-אדני
 ישב על-כסא רם ונשא ושוליו
 מלאים את-היכל: בשתא דאתנגע בה מלפא עזיה. אמר
 נביא. חזית ית יקרא די. שרי על פרסי רם ומנטל בשמי
 מרומא. ומזיו יקריה אתמלי היכלא: ב שרפים עמדים
 ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד בשתים א יכסה
 פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף: שמשין קדישין
 ברומא קדמוהי. שתא גפין. שתא גפין לחד. בתרין מכסי אפוהי
 דיילא חזי. ובתרין. מכסי גויתיה דיילא מתחזון ובתרין משמיש:
 ג וקרא זה אל-זה ואמר קדוש א קדוש קדוש יהוה צבאות
 מלא כל-הארץ כבודו: ומקבלין דין מדין ואמרין. קדיש
 בשמי מרומא בית שכניתיה. קדיש על ארעא עובד גבורתיה.
 קדיש בעלם עלמיא יי צבאות. מליא כל ארעא זיו יקריה:
 ד ויגעו אמות הספים מקול הקורא והבית ימלא עשן:
 וזעזעו אלות ספי היכלא. מקל מלולא. ובית מקדשא אתמלי
 אמשתא: ה ואמר אוי-לי כי-נדמיתי כי איש טמא
 שפתים אנכי ובתוך עם-טמא שפתים אנכי ישב כפי
 את-המלך יהוה צבאות ראו עיני: ואמרית וי לי ארי
 חבית. ארי גבר חייב לאוכחא אנא. ובגו עמא דמגעל בחובין
 אנא יתיב. ארי ית יקר שכנית מלך עלמיא. יי צבאות חזאה
 עיני: ו ויעף אלי אחד מן-השרפים ובידו רצפה
 כמלקחים לקח מעל המזבח: ואשתוי לותי. חד מן
 שמישא. ובפמיה ממלל. דקביל מן קדם דשכניתיה על פרסי
 יקרא בשמי מרומא. עיל מן מדבחא: ז ויגע על-פי ויאמר
 הנה נגע זה על-שפתיך וסר עונך וחסאתך תכפר:
 וסדר בפמי. ואמר. הא. שוייתי פתגמי נבואתי בפמך. ויעדון
 חובך. וחסאך יתכפרון: ח ואשמע את-קול אדני אמר
 את-מי אשלח ומי ילד-לנו ואמר הנני שלחני: ושמעית.
 ית קל מימרא די דאמר. ית מן אשלח לאתנבאה ומן יזייל
 לאלפא. ואמרית האנא שלח יתי: ט ויאמר לך ואמרית

על דא יתפרך וישתבח שמה רבא קדישא. די לעילא חיא וקנימא. מברך הוא לעלם ולעלמי עלמיא:

קרי למה